Kære delegerede - kære gæster!

Om en måneds tid har Dansk Folkeparti fem års fødselsdag. Det var oprindelig tanken, at dette femte årsmøde skulle holdes netop omkring jubilæet, men da statsminister Poul Nyrup Rasmussen, uden at det på nogen måde var nødvendigt for landet, meddelte, at der skulle afholdes folkeafstemning om kronens afskaffelse, var det naturligt for os at flytte årsmødet en måned frem.

Vi havde jo netop allerede på det tidspunkt besluttet, at årsmødet skulle være selve kulminationen på den kronekampagne, som vi under alle omstændigheder havde planlagt her til år 2000. Heldigvis viste det sig, at kongrescenteret her - mirakuløst - havde fået en afbestilling til netop denne weekend, sådan at vi kunne være her. Og sådan blev det. Jeg ved, at det for nogle har været problematisk at finde nye indkvarteringsmuligheder, og det skal jeg selvfølgelig beklage, men jeg håber, at alle har fundet ud af det alligevel - og det lader det jo til.

Dansk Folkeparti har i sin levetid reelt kun oplevet fremgang og succes. Det var næsten blevet en tradition, at jeg her i min beretning kunne fortælle gode nyheder om alt det, vi i det forgangne år havde gennemlevet. Det ville være forkert af mig, med sommerens begivenheder, bare at lade som om, at sådan har det også været i år. For, som I alle ved, har Dansk Folkeparti i sommerens løb været igennem nogle tåbelige problemer, kulminerende med, at vi måtte sige farvel til tre af de folketingsmedlemmer, som blev indvalgt den 11. marts 1998.

Begivenhederne er kendt af alle her, og da jeg ved, at folketingsgruppens formand, Kristian Thulesen Dahl, senere i dag vil komme lidt nærmere ind på forløbet, vil jeg ikke hér berøre det yderligere. Kun føler jeg trang til at slå fast, at resultatet - som begivenhederne udspandt sig - ikke kunne blive anderledes. Jeg vil tilføje, at det er min faste overbevisning, at Dansk Folkeparti, nu, hvor tingene er faldet på plads, vil komme styrket ud af begivenhederne. Vi kan igen se fremad i fællesskab.

Som det vist er blevet alle klart - prøv blot at se jer omkring her i salen - står Dansk Folkepartis 5. årsmøde helt og aldeles i kronens tegn. Som nævnt blev vi ihvertfald ikke taget på sengen, da statsministeren meddelte, at vi skulle have folkeafstemning om kronens afskaffelse. Allerede i juli måned sidste år gik vi i gang med de første spæde forberedelser til kampagnen For kronen og fædrelandet. Og i det tidlige forår kunne vi som det første parti præsentere en fuldt færdig kampagne, som virkelig har sat dagsordenen for debatten.

Når vi kommer frem til målstregen, den 28. september, vil Dansk Folkeparti have været med ved 46 kræmmermarkeder og dyrskuer landet over, ligesom vi vil have deltaget i langt over hundrede debatmøder rundt om. Det har været en ganske fantastisk indsats, der er blevet ydet af organisationsfolk og politikere. Jeg tog her for et par dage siden et kig på vores kampagnekalender - og er ikke i tvivl om, at DF har haft førertrøjen på. Det er rart at vide, at vi, når vi tager os en stille kop kaffe på afstemningsaftenen, kan gøre det i bevidstheden om, at vi på alle måder har gjort vort bedste. Og mere kan man jo som bekendt ikke forlange.

Også økonomisk har vi satset alt det, vi kunne: Vi har brugt 3,5 millioner til radiospots, til annoncering, til video, til internet, til kronebil, til markedsstand, til flag, balloner, bannere og hvad ved jeg... I den store sammenhæng - og i sammenligning med de astronomiske summer, ja-siden har

kunnet anvende - er det ikke meget, men vor økonomiske formåen rækker altså ikke videre, og det er det største beløb, vi nogensinde har anvendt på én enkelt politisk begivenhed.

Når vi således - menneskeligt og økonomisk - har sat alt på ét bræt, er det jo også udtryk for, hvad vi mener om den afstemning. Jeg har betegnet den, den vigtigste afstemning i Danmarkshistorien, og det er ikke det mindste overdrevet.

For hvor står der meget på spil ! Vi skal nemlig være klar over, at med et ja til kronens afskaffelse har vi taget det definitive skridt ind i Europas Forenede Stater eller Euroland.

Det skal klart fortælles det danske folk, at det gælder langt mere end nogle mønter, når vi skal stemme. Det skal klart fortælles, at vi stemmer om dramatiske negative ændringer af vort land og af vort folkestyre.

Jeg har så til gengæld et begrundet håb om at det danske folk ligeså klart vil svare, at vi er stolte af vores krone, af vort land og af vort folkestyre - og derfor vil læse eliten teksten den 28. september og sige:

Nej - vi ønsker ikke at afskaffe dansk selvstyre og frihed.

- og Nej - vi ønsker ikke at blive regeret fra Frankfurt eller Bruxelles - vi skal nok klare det selv!

Det er mærkeligt som nogle mennesker har ladet sig gribe af dette EU-hysteri, og på én eller anden måde har bildt sig selv ind, at alt, hvad der kommer fra den kant er fortrinligt. Og det er også mærkeligt, hvad der gør, at nogle mennesker er i stand til at dreje 180 grader på en tallerken, fordi det lige er politisk opportunt.

Forleden fik jeg stukket et avisudklip fra 76 i hånden - et debatindlæg fra dagbladet B.T. Debatindlægget var fra de dage, hvor den store kanon i det daværende EF, Leo Tindemanns, havde været fremme med sin vision om, hvorledes EF skulle udvikle sig, og hvor alle førende politikere herhjemme slog syv kors for sig af bare fornærmelse. For Tindemanns tillod sig blandt andet frækt at forudsige, at EF selvfølgelig ville udvikle sig til en politisk union med en fælles mønt.

Debatindlægget, som opstillede syv klare argumenter for, hvorfor Danmark absolut aldrig burde tilslutte sig, var aldeles glimrende - og kunne for så vidt lige så godt have stået i de brochurer, Dansk Folkeparti i disse dage og uger deler rundt på kræmmermarkederne.

Skribenten slog fast, at med disse udsigter var det på tide, at den danske regering slog bremserne i i forhold til EF-samarbejdet - og skrev blandt andet:

Hvis en økonomisk union overhovedet skal fungere, vil det i hvert fald kræve en overnational og central styring af økonomierne og den regionale politik, som vi må afvise.

Og han skrev:

En union vil fremme stridighederne mellem landene fremfor at bilægge dem. Der findes reelt ingen europæisk identitet, og landene kan derfor kun tale med én stemme, når de i forvejen er enige. En

union vil presse enkeltlande ind i afgørelser, som muligvis strider imod disses særlige forudsætninger. Det skaber ikke fællesskab, men bitterhed.

Skribenten fortsatte:

Det vil stride imod tanken om det nære samfund med den lokale indflydelse at flytte stadig flere afgørelser til Bruxelles. En EF-union vil medføre udvikling af et nyt, stort og ukontrollabelt bureaukrati i Bruxelles, men finaniseret af bl.a. danske skatteydere. Overgang til almindelige flertalsafgørelser vil endvidere skade EF-samarbejdet. De store lande vil ikke mærke nogen forskel fra nu. Så magtfulde er de nemlig, at selv flertalsafgørelser kan siddes overhørige... Vetoretten beskytter derimod de små lande mod stormagtsdominans og er derfor garantien for en EF-udvikling i pagt med landenes forudsætninger. Tindemanns rapport må derfor afvises!

Et glimrende indlæg - ikke sandt! Og hvor havde forfatteren dog ret. Egentlig burde han forlade sit parti og melde sig ind hos os... Hans navn er for resten Anders Fogh Rasmussen....!

Hvad er der dog sket med den pæne, fornuftige Anders Fogh Rasmussen, siden han skrev sit viise og indsigtsfulde indlæg til B.T.?!

Forrige onsdag i Aalborghallen lykkedes det så endelig for mig at blive stueren ! Det samme skete så også for jer, kære delegerede.

Det er nu ellers ikke fordi, jeg er begyndt at bruge stærkere sæbe end ellers ¿ og det er heller ikke fordi jeg i øvrigt har ændret mine synspunkter en tøddel. Man må jo så næsten formode, at statsminister Poul Nyrup Rasmussen er blevet mere moden og fornuftig i det års tid, der er gået, siden han satte ikke-stueren-mærket på mig, samtlige DF´ere og 50-60 procent af sine egne socialdemokratiske vælgere.

Nå ¿ men da statsministeren så endelig tog sig sammen til at kravle ned fra sin virkelighedsfjerne pidestal, kom i øjenhøjde med sine vælgere ¿ og stillede op til en politisk duel med mig, viste det sig faktisk, at vi fik en helt fornuftig dialog ud af det ¿ en god debat ¿ i et forfriskende selskab med tusind nordjyder.

Netop sådan kan vi DF´ere lide folkestyret! At vi på Christiansborg, i amterne og i kommunerne sætter os sammen med vore politiske modstandere og taler sammen med dem. Og det er da egentlig utroligt, at den slags ikke bare er dagligdag i dansk politik !

For dette er jo nemlig selve folkestyrets allerinderste idé, og dét, der i generationer har været kendetegnende for vort land, at vi i gensidig respekt var i stand til at tale ordentligt og dannet med vore politiske modstandere ¿ uden at svine hinanden til, uden at nedgøre hinanden. Det er mit håb, at mit møde med Poul Nyrup Rasmussen i Aalborg den 23. august vil kunne vise sig at blive en ny start for folkestyret og debatten i dette land.

Selve den politiske euro-debat i Aalborg kom i høj grad til at dreje sig om velfærdssamfundets udvikling. Og det slog mig, at dette med trygheden var et argument, som blev anvendt af såvel statsministeren som af mig. Med den stik modsatte konklusion: Statsministeren var af den

opfattelse, at et ja ville betyde en sikring af velfærden, mens Dansk Folkeparti jo finder, at et nej vil sikre vor danske velfærd.

Hvis målet er det samme for Socialdemokratiet som for Dansk Folkeparti. Hvordan i alverden kan to arbejderpartier så komme frem til dette vidt forskellige konklusion?

Forklaringen kom måske i forbindelse med et meget retorisk spørgsmål, der blev stillet fra salen den aften af en ung DSU´er. Hun rettede spørgsmålet til mig, og det lød noget lignende som:

Pia, hvorfor mener du, at velfærdssamfundet slutter ved den danske grænse?

Der er ingen tvivl om, at spørgsmålet var et af aftenens mange indstuderede spørgsmål, som Socialdemokratiet med partiets dygtige organisation havde fået fremstillet til lejligheden. Sådan noget er de eksperter i. Og meningen med spørgsmålet var naturligvis at skildre mig og Dansk Folkeparti som nogle verdensfjerne uslinge med en vi-er-os-selv-nok indstilling til tilværelsen, som allerhelst, usolidarisk, ville vende ryggen til hele verden, så vi kunne dyrke vor lukkede Morten Korch-idyl.

Spørgsmålet fra DSU´eren er jo heller ikke så ligetil at besvare. I hvert fald ikke, når det lige skal ske på et minut midt i en kogende debat-keddel som Aalborghallen var den aften. For på en måde har hun ret ¿ og så har hun det alligevel ikke.

Sagen er jo nemlig, at jeg meget gerne vil opleve, at andre lande med årene vil kunne skabe et velfærdssamfund, som er noget lignende det, vi herhjemme er blevet vant til og trygge ved. Jeg glæder mig oprigtigt, når jeg ser, hvordan velstand og velfærd er stigende i eksempelvis de lande, som for bare en halv snes år siden krøb ud af den sovjetkommunistiske planøkonomiske spændetrøje. Der er heldigvis mange eksempler på lande, som for 50 år siden var elendigheden selv, når det gjaldt det sociale, virkelig er kommet på fode og i takt med velstanden er ved at få skabt et velfærdssamfund.

Så jeg mener bestemt ikke, at velfærdssamfundet bør slutte ¿ eller slutter ¿ ved den danske grænse. Faktisk er vi i Danmark på velfærdsområdet ved at blive overhalet af nogle lande !

Men forskellen på Poul Nyrup Rasmussen og mig er, at mens statsministeren lider af selvovervurdering, når det gælder egen formåen, og har skabt en fantasteri-drøm om at kunne redde den hele verden, må jeg beskæmmet indrømme, at jeg agter at bruge min energi og min vilje på Danmark og det danske folk. Det er for mig et 24-timers job, og jeg har simpelthen ikke kræfter til mere end det.

Et godt engelsk mundheld siger: charity begins at home ¿ start med dit hjem og dit land, hvis du vil gøre noget for andre.

Poul Nyrup Rasmussen og Socialdemokratiet har fået den tossede idé rundhåndet at fordele hele den danske velstand til verdens milliarder af mennesker - mens jeg og Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at den velstand vi, og danske generationer før os har slidt for, først og fremmest tilhører det danske folk.

For mig er det således eksempelvis afgørende, at danskere i fremtiden vil kunne vide sig sikker på folkepensionen, på førtidspensionen, på efterlønnen. Og jeg er overbevist om, at kun ved at bevare kronen og dermed det forholdsvis lukkede danske solidariske system, vil dette kunne lade sig gøre.

Mange danskere fornemmer, at det trygge, velkendte danske samfund siver bort mellem fingrene på dem. Og den fornemmelse er reel, og reelt begrundet.

Nå - der kan siges en masse om den euro, man nu planlægger skal erstatte den danske krone, og det vil der da også blive - ikke mindst på årsmødets anden dag i morgen, hvor vi blandt andre skal lytte til to af Europaparlamentets medlemmer, vor egen Mogens Camre - samt årsmødets gæstetaler, Daniel Hannan fra det britiske konservative parti. Jeg ser ligeledes frem til mange, forhåbentlig spændende og gode indlæg om euroen fra jer delegerede.

Vort engagement i kronens bevarelse i år har naturligvis måttet betyde, at mange andre politiske emner er trængt lidt i baggrunden - det er dog min forventning, at vi atter kommer op på fuld skrue, så snart folkeafstemningen er overstået, og meget gerne med et nej som resultat. Og kunne vi ikke her fra årsmødet sende en samlet klar besked ud til Danmark om at Dansk Folkeparti går ind for et rungende nej !

Da jeg for et år siden talte ved Dansk Folkepartis årsmøde luftede jeg den tanke, at fremmede familier, som på ingen måde ønskede at tilpasse sig til det danske samfund, men som bevidst udnyttede det liberale danske samfund til at skabe sig en kriminel tilværelse og dermed perverterede vor gæstfrihed, var uønskede i Danmark. Tanken vakte vild opsigt, og betød, at hele det etablerede Danmark kastede sig over mig og Dansk Folkeparti.

Sidste søndag havde B.T. så en reportage om netop en sådan familie. Reportagen fortalte om tre brødre i denne libanesiske familie på henholdsvis 16, 20 og 25 år, som har betalt tilbage på det danske samfunds million-støtte ved blandt andet at slå en tilfældig århusiansk studerende ihjel, banke løse på uskyldige, tvinge et barn til ildspåsættelse og voldtage en 14-årig pige. Sønnerne er således dømt for dødsvold, voldtægt, narkosalg, svindel, vold, ildspåsættelse og tyveri i den helt store stil. Avisen beretter, at denne berygtede familie siden flugten fra Beirut har kostet de sociale myndigheder i Århus et større to-cifret millionbeløb. Og regningen vokser støt hver eneste dag. Moderen blæser på det hele. Hun er fuldstændig ligeglad med, hvad sønnerne render og laver ¿ ja, hun støtter dem ligefrem i deres forbryderiske forehavender. En socialarbejder med nøje kendskab til de belastede bydeles indvandrer-drenge, vurderer, at de forskellige grene af familieklanen udøver en mafia-lignende terror, som spreder utryghed og skræk.

Og jeg spørger mig selv: Hvorfor i alverden skal Danmark naivt blive ved med at være vært for en sådan familie?

Vi har oplevet det gang på gang, at der bare bliver punget ud af de danske myndigheder, som lider af den vrangforestilling, at hvis blot man hele tiden bevilger flere penge til sådanne kriminelle familier og kriminelle elementer, så skal de nok begynde at opføre sig ordentligt.

En flok unge indvandrere fra Vollsmose i Odense på en skatteyderbetalt ferietur til Sverige går amok og truer pædagogerne med knive, sten og høtyve. En enkelt pædagog blev truet med en høtyv.

En anden fik knytnæveslag og en tredje spark i ryggen. Pædagogerne måtte ile til den nærmeste nabo og tilkalde det svenske politi.

Ferieturen, som Odenses skatteydere har betalt for, havde officielt to formål: Dels skal deltagerne forsøge at finde ud af, hvad de vil efter sommerferien, og dels skaber den lidt ro på hjemmefronten.

Syv unge andengenerationsindvandrere, som betegnes som ekstremt adfærdsvanskelige, får altså en tre ugers ferietur for at finde ud af, hvad de vil efter sommerferien. Ved hjælp af kanosejlads og rafting i den svenske natur. Passet på af otte voksne bestående af pædagoger, betjente og en jægersoldat. De syv unge arabere fra Vollsmose har svært ved at tilpasse sig den aller laveste minimumsstandard for civiliseret adfærd.

Det største problem er imidlertid ikke de syv unge araberes udskejelser. Det ville kunne klares med hårdere straffe påhæftet truslen om udvisning, hvor det er muligt. Det virker. Det ved vi. Truslen om udvisning har en utrolig effekt i de voldelige indvandrermiljøer. Og så har vores indenrigsminister, Karen Jespersen, jo været fremme med, at de kriminelle asylansøgere skulle sendes på en øde ø ! Unægtelig et interessant forslag - rent bortset fra, at der vist ikke sådan lige er nogen øde øer, hvor de kan sendes hen. Jeg ville nu langt se, at folk lande, vi normalt ikke giver asyl til, umiddelbart og øjeblikkelig hjemsendes. Det er der dog nok ikke flertal for i Folketinget. Derimod tror jeg, at der vil kunne skabes flertal for Dansk Folkepartis forslag om at sørge for isolation af disse asylansøgere samt at sagsbehandlingen blev nedsat til maximalt 14 dage.

Men, Karen Jespersen, der er da begyndt at lyde helt fornuftige toner fra din side. Og når der viser sig problemer for dig i dit bagland, er du altid velkommen til at søge optagelse i Dansk Folkeparti. Vi har hos os i forvejen gode erfaringer med socialdemokrater...

Nej, eftergivenhed overfor kriminelle indvandrere virker ikke. Det har vi prøvet i 15-20 år, og det har overhovedet ingen effekt.

Hvis ikke vi får en åben og fordomsfri debat i Danmark om indvandringen og dens konsekvenser, hvor ingen politisk korrekte tabuer eller helligheder blokerer for at gøre eller sige noget, bliver der aldrig sat en stopper for indvandrerunges vold. Fejhed inddæmmer ikke udskejelserne. Eftergivenhed opfordrer til mere aggression.

Danmarks Statistiks seneste tal om indvandringen er i det hele taget af en sådan chokerende karakter, at det er i 11. time, hvis denne forfærdende udvikling skal standses.

Regeringen og Folketingets flertal har skylden for, at Danmark nu i et tordnende tempo omdannes til et multietnisk samfund med alle de dårligdomme og al den elendighed, der hører et sådant samfund til.

Men selvfølgelig kan den fortvivlende udvikling standses ¿ om end der har bredt sig en underlig myte om at tilstrømningen af fremmede ikke kan stoppes.

En kronikør skrev i Kristeligt Dagblad fornylig:

Indvandringen fortsætter med uformindsket styrke ¿ 15.000-20.000 om året ¿ og dermed er Danmark stærkt på vej til at blive et såkaldt multietnisk samfund, uden at det skyldes en bevidst politisk beslutning. Langt de fleste kommer som følge af familiesammenføringer eller som de-facto flygtninge. Det sidste betyder, at de ikke er flygtninge efter de internationale konventioner, men at Danmark alligevel giver dem flygtningestatus. Denne overvejende del af tilstrømningen kan hverken den nuværende eller en eventuel borgerlig regering stoppe

Der er ingen tvivl om, at myten helt bevidst er blevet opfundet i Godhedsindustriens gemakker; af folk som Morten Kjærum og Klaus Rothstein. Idéen er naturligvis at skabe eftergivenhed og at få det danske folk til helt at give op overfor indvandringen á-la: Nå, der er altså så ikke noget at gøre ved det ¿ så må vi hellere begynde at snakke om noget andet....

Det er mig ubegribeligt, at journalister og andre er hoppet på den limpind. For selvfølgelig kan vi da standse tilstrømningen af fremmede. Og selvfølgelig kan vi da standse familiesammenføringerne. Og selvfølgelig kan vi da holde op med at tildele flygtningestatus efter de-facto begrebet.

Det kræver sådan set bare en flertalsbeslutning i Folketinget ¿ kort og godt!

Men dette nødvendige flertal findes altså ikke i dag. Med den nuværende regering og det nuværende folketingsflertal er der bestemt intet som helst at gøre. Det er vigtigt for mig i dag ¿ hvor der måske ikke er så længe til det næste folketingsvalg ¿ at slå fast, hvor grundigt man tager fejl, hvis man tror, at et styrket Dansk Folkeparti, som får parlamentarisk indflydelse efter det næste valg, bare vil lade stå til på udlændingeområdet. Man tager grundigt fejl, hvis man tror, at vi blot vil trække på skuldrene og sige nå.

Allerede ved DF¿s stiftelse i 1995 besluttede vi os nemlig til, at vort mål er afgørende at ændre Danmarks udlændingepolitik, som skal strammes op på bunker af områder ¿ retskravet, familiesammenføringerne, indfødsretten, kriminaliteten o.s.v., og jeg er sikker på, at den store del arf det danske folk er enig med os i de planer.

Men for at vi skal have nogen som helst chance for at føre planerne ud i livet, er den første betingelse, at vi kommer markant styrket ud af næste folketingsvalg. Sker det, har I mit ord for, at vi så nok skal gøre vort yderste for at gennemhulle den fjollede myte om at tilstrømningen ikke kan stoppes. Selvfølgelig kan den det ¿ vi er da endnu et frit land...

Og når vi nu taler om de kommende muligheder efter et folketingsvalg: Det bliver unægtelig interessant at se, hvilken vej, de borgerliges statsministerkandidat Anders Fogh Rasmussen vil slå ind på, når det gælder Danmarks fremtidige udlændingepolitik.

Jeg har flere gange i det forløbne år advaret Anders Fogh Rasmussen om, at Dansk Folkeparti ikke ville se med positive øjne på dannelsen af en firkløverregering ¿ herunder at inddrage CD i en kommende regering. Men det virker mærkeligt nok stadigvæk som om, han ikke helt har forstået Dansk Folkepartis budskab, som han hellere må se at få til at bundfælde sig, hvorfor jeg herfra bliver nødt til at gentage, og denne gang så det ikke kan misforstås:

Dansk Folkeparti ser fortsat gerne, at vi får en borgerlig statsminister, og vi vil loyalt, som vi har lovet, pege på Anders Fogh Rasmussen som forhandlingsleder efter det næste folketingsvalg. Men støtten til dig fra Dansk Folkeparti er ikke en støtte til CD.

At disse centrumdemokrater har for vane at svine Dansk Folkeparti til, ville vi såmænd nok kunne leve med ¿ for det har vi jo oplevet i så mange sammenhænge, men at acceptere ministre, som gang på gang ¿ aldeles ansvarsløst - slår til lyd for, at Danmark skal åbne sine grænser for en fuldstændig fri og uhæmmet indvandring, er en ganske anden sag.

Igen i år sætter vi fokus på de elendige forhold, der fortsat tilbydes vore ældre og svage medborgere. DF´s socialordfører, Aase D. Madsen gennemgår i morgen formiddag de planer, vi har på dette vigtige område. Siden vi sidste år med kampagnen Gamle Danmark ¿ tryghed i alderdommen, fulgte regeringen og de andre partier som forventet trop og begyndte at snakke en masse om de ældres forhold - uden at det dog overhovedet har medført andet og mere end snak. Vi agter dog i den kommende folketingssamling at holde regeringen fast på dens mange løfter. Det samme vil vore by- og amtsrådsmedlemmer konsekvent gøre i det lokale.

At Dansk Folkeparti i endnu nogen tid ikke har den parlamentariske indflydelse, vi kunne ønske os behøver bestemt ikke at betyde, at vi ikke kan yde en indsats. Vi må dagligt dokumentere vor eksistensberettigelse. Vi må med vore politiske udspil sørge for at sætte dagsordenen, og der er masser af områder, vi kan gøre det på. I Folketinget, i EU-Parlamentet, i kommunerne , i amterne, i bydelsrådene, i menighedsrådene, i lokalforeningerne rundt om, ved domstolene som nævninge og domsmænd og i vurderingsrådene o.s.v.

Det er hér i dette slidsomme arbejde, at vi dagligt må kæmpe for vor indflydelse.

Jeg vil gerne hér rette en varm tak til alle de medlemmer og tillidsfolk, der gennem hårdt arbejde har skaffet os vor nuværende sikre position, ligesom jeg vil også byde vore mange nye medlemmer velkomne i håbet om, at I befinder jer godt her i Dansk Folkeparti.

Der er ikke noget, der er givet, og vi må aldrig bilde os ind, at vi kan det hele. Ydmyghed over for den opgave, vi har påtaget os og det ansvar, vi har fået - samt respekt for, og kærlighed til det danske folk er det vigtigste.

Lad os derfor hele tiden have fokus rettet på, at vor opgave drejer sig om Danmark og det danske folks fremtid. Har vi hele tiden dette overordnede for øje, vil dagligdagens småproblemer blive lettere at løse i fred og fordragelighed.

Lad mig ønske os allesammen et inspirerende, lærerigt og samtidig hyggeligt årsmøde.